De avonturen van TOM NITRO

DOOR EUGEEN DECAMPS

OP MAANONDERZOEK

De avonturen van TOM NITRO

DOOR EUGEEN DECAMPS

OP MAANONDERZOEK

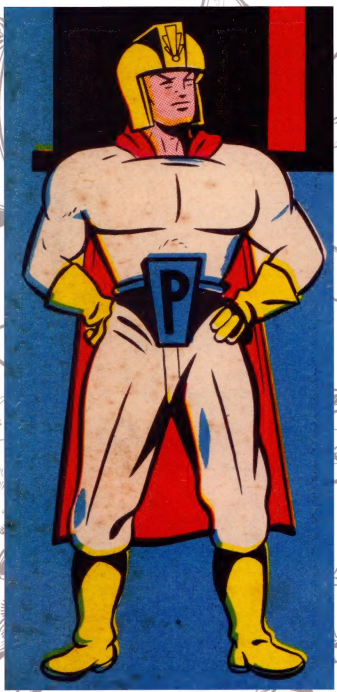

't Vlaams Stripcentrum

Dit premiealbum wordt gratis aangeboden aan de abonnees van StripKiosk voor de jaargang 2021.
Het is niet in de handel verkrijgbaar en mag niet los verkocht worden.

Het verhaal verscheen oorspronkelijk in Ons Land van 1 december 1956 tot 16 maart 1957.

Coverontwerp: Dirk Stallaert

Met dank aan: Danny De Laet en Etienne Hauwaerts
Verantwoordelijke uitgever: Frank Bogaerts - 't Vlaams Stripcentrum VZW,
Gaspar Verreyckenstraat 6,
2610 WILRIJK

Science fiction in de Vlaamse strip

Willy Vandersteen beweerde ooit dat hij niet van science fiction hield. Hij vond dat maar niks, maar ondertussen maakte hij van Suske en Wiske Vlaanderens belangrijkste strip inzake wetenschappelijke fantasie. Hij stond daarin niet alleen: Sleen, Buth, De Moor, Pom, Panis, Mau, De Rop en enkele anderen volgden hem in dat spoor.

Het is opmerkelijk hoezeer Vlaamse tekenaars, wanneer zij na de Tweede Wereldoorlog hun verbeelding de vrije loop lieten, met allerlei vernuftige vondsten op de proppen kwamen, waarbij wetenschappelijke uitvindingen hun strips kleurden en een hele rits striphelden de "guinea- pigs" werden van allerlei extravagante uitwassen van wat zij, de striptekenaars, als logische ontwikkeling van de wetenschap zagen!

Als het verhaal zich al niet afspeelde tegen een historische achtergrond, met kastelen, kruistochten, toernooien, zwaardgevechten en allerlei ander fraai wapengekletter, dan was het maar een sprong naar de toekomst!

Is het u opgevallen, o lezer, dat tekenaars als Vandersteen, De Moor en Sleen reeds kennis hadden van televisie vooraleer hier in Vlaanderen het NIR, nadien de BRT en nog later de VRT ons met dat medium lieten kennis maken?

Stripauteurs toonden ons visueel de wereld van morgen. Dat was nog beter dan de romans van Jules Verne en nadien van H.G. Wells, E. R. Burroughs, Ray Bradbury en A.C. Clarke en zovele anderen...

Tja, Jules Verne! Je kan er niet buiten. Wat hij deed voor de 19de eeuw deden onze schrijvers-tekenaars hem na in de 20ste eeuw toen zij anticipeerden op wat komen zou, komen kon en komen ging. Het moet zijn dat allerlei oorlogstuig - niet zo fraai eigenlijk - ideeën aan de lopende band bezorgde over straaljagende vliegtuigen, duikboten die spelenderwijs "20.000 mijlen onder zee" nadeden, raketten wiens doel het was eens de maan te bereiken, dodende stralen die toen nog niet "laser" heetten....Jajaja.

Dat is wat men in het Frans *"la sciencefiction à court terme"* noemt. Eigenlijk *"korte termijn SF"*, ofwel science fiction die dicht bij ons bed stond en die we bij het ontwaken zouden (kunnen) aanschouwen.

Dat was het werk van de geleerden, die betweters, die lastigaards, die een erfenis uit het werk van Jules Verne zijn, waar ze elkaar voor de voeten lopen, de Nemo's, de Roburs, de Rochs en Xirdals, die zich generatie na generatie manifesteerden, tot ze ook bij ons onvermijdelijk op de voorgrond traden.

Ook in de vroege naoorlogse Vlaamse strip waren ze massaal aanwezig. Denk aan Professor Barabas, uit de Suske en Wiske-strip en zijn tegenpool, de geniale maar verraderlijke Savantas *(De Sprietatoom)*. Denk aan Professor Hobbel bij Bob De Moor. Vergeet vooral de geleerde Kumulus en zijn alter ego Warwinkel bij Pom niet, of nog Professor Kwit bij Panis. In het oeuvre van Sleen had je er ook een sliert van, niet in het minst trouwens Adhemar, de zoon van Nero *himself*. Maar de meest huiveringwekkende was wel Ratsjenko *(Het Rattenkasteel)*, want het waren niet altijd engeltjes hé, eerder bengeltjes, zoals die gekke geleerde, Dokter X, de Meester van het Brein uit *"De Eerste Maanraket "* (1947-48) van Willy Vandersteen.

Vele van die vroege SF-verhalen van Vandersteen en van De Moor waren door de geplogenheden van hun respectievelijke of identieke uitgevers slechts "one shots", strips die niet in reeksverband verschenen zodat we niet kunnen spreken van een specifieke science-fictionserie.

Weldra in ons BLAD!
DIT BERICHT VERSCHEEN IN DE BELGISCHE DAGBLADEN OP 26 JANUARI 1956 !
Het Afschieten van kunstmatige Satellieten
De aardwachters zullen 's morgens en 's avonds met het blote oog zichtbaar zijn
HET TIJDPERK VAN MAANREIZEN IS DICHTBIJ !
IN ONS BLAD BEGINNEN WELDRA DE SPANNENDE TOEKOMST-AVONTUREN VAN
TOM NITRO
RUIMTE-PILOOT EN POLITIE-KOLONEL!

Vroege aankondiging van de strip Tom Nitro. Het lezerspubliek zou nog enkele nummers geduld moeten hebben (uit Ivanov's Rakkersblad nummer 6)

Uiteraard ging het niet alleen om al dan niet gekke geleerden en hun vermaledijde uitvindingen. Naast die groep had je vooral avontuurlijke science fiction, meestal met een centrale held. Dat is de *"space opera"* wat zich inderdaad in "space", de ruimte buiten onze planeet afspeelt, met de titanische voorbeelden, in de Amerikaanse strip, zoals *Buck Rogers, Flash Gordon en Brick Bradford*, met telkens een ruimtepionier als centrale figuur. Ook deze helden hadden warrige connecties of relaties met wetenschapslui en al dan niet gekke geleerden (denk aan Zharkov uit *Flash Gordon*), maar de centrale figuur bleef daar de nominale held die de gebroken potjes aaneen moest lijmen, de wereld en de mensheid redden. Hier lag het accent veel meer op avontuur dan op de wetenschap.

Een interessant voorbeeld in onze contreien was *Marscommando's op Aarde* (in *Ons Volk* 1946-47) van alweer Vandersteen, of nog *Oorlog in het heelal* (in *Ons Volkske* 1949) van De Moor.

Nu moet men niet denken dat de geciteerde tekenaars, na de oorlog, iets nieuws brachten.
Voor de Tweede Wereldoorlog was er tekenaar Pink, alias Eugène Hermans (1911-1992), die in 1936 in de bijlage *Ons Volkske* de korte termijn SF inluidde met de strip *Zonderlinge avonturen van Robot* (een uitvinding van Professor Slim-Mans). In hetzelfde blad gevolgd door *Jan Knap. De wonderbare reis van Jan Knap* werd getekend door Anton Herckenrath (1907-1977) in 1937. Dus ja, er was science fiction in de Vlaamse strip, maar geen eigen SF reeks, nee, die was er niet.

Vandersteen heeft in de jaren zestig met het idee gespeeld, maar niet verwezenlijkt, omdat jaren na zijn jeugdzonden inzake SF, hij besefte dat een avonturenreeks terzake nog maar weinig origineel kon zijn. Een overblijfsel daarvan was het opduiken van *Flappy van Flappinus*, een buitenaards wezen nog wel, in de Patsstrip. Dat Vandersteen bovendien het SF element nooit negeerde, konden zijn fans wel vaker vaststellen, zelfs tot in de Robert en Bertrandreeks!

En zo komt het dat Eugène Decamps (1930-?) aan de basis van een unicum ligt, een heuse SF reeks met een ruimteavonturier die optrad in zomaar TWEE verhalen!

Decamps – die meestal signeerde als Gene Dec - had er reeds een behoorlijke carrière als stripauteur op zitten, met publicaties in *Het Vrije Waasland, 't Kapoentje en Zonneland* toen hij verstrikt raakte in de netten van uitgever Reinier Isabie, de "big man" uit Gent achter de Sacha Ivanov-publicaties. Decamps tekende zowat over alles, over Indianen, kinderen, avonturiers en speurders. Maar Isabie was een verwoed SF-lezer en wou voor zijn *Ivanov's Rakkersblad* een SF strip.

Dat werd dus *Tom Nitro, ruimtepiloot en politie-kolonel.* Dit personage werd reeds van nr 6 (1956) aangekondigd maar maakte zijn opwachting pas in nr 11, waar hij de cover sierde. In dat blad kende Tom Nitro maar één avontuur. Dit verhaaltje van negen pagina's en met de titel *Tom Nitro op onderzoek* was toch maar een nogal melig stripje en was bedoeld als introductie. In het tijdschrift werd een tweede avontuur aangekondigd met de titel *Maanbasis in gevaar!* Isabie was echter een slechte beheerder en wegens wanbetaling werd *Ivanov's Rakkersblad* reeds na 14 nummers opgedoekt. En ook Tom Nitro deelde in de klappen.

Decamps vond een andere kandidaat voor dat tweede verhaaltje: het weekblad *Ons Land*. Daarin verscheen het van 1 december 1956 tot 16 maart 1957 onder de titel *Op Maanonderzoek*. Maar daarmee kwam ook een einde aan deze efemere SF-reeks. Jammer, want er zat potentieel in dit personage, dat – alle verhoudingen in acht genomen – in de lijn lag van de Britse SF-helden à la *Dan Dare of Rick Random.*

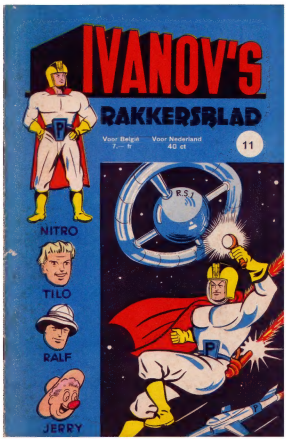

In het nummer 11 steekt Tom Nitro eindelijk van wal

Maar Decamps had meer oog voor mysterieuze plots, ingewikkelde constructies en bijdehandse humor (zoals in zijn strip *Staf en Fingo voor Ons Land*) dan de ruimteperikelen van een SF-held.

Na de herdruk van *Het Spook van Brugge"* (Detective Story 14) is dit pas het 2de album (sic) van Eugeen Decamps, die zijn carrière als stripauteur beëindigde in de jaren zestig om culinair chroniqueur te worden! Smakelijk!

Danny De Laet

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

Zowat 1000 miljoen jaren geleden is onze aarde ontstaan. Op enkele eeuwen kijken we niet, maar onze allereerste voorouders moeten rond de jaren 590.000 v. C. geleefd hebben.

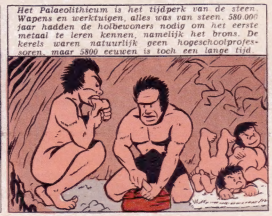

Het Palaeolithicum is het tijdperk van de steen. Wapens en werktuigen, alles was van steen. 580.000 jaar hadden de holbewoners nodig om het eerste metaal te leren kennen, namelijk het brons. De kerels waren natuurlijk geen hogeschoolprofessoren, maar 3800 eeuwen is toch een lange tijd.

Nauwelijks 12000 jaar later (in 1903) deed Wright een vlucht met het eerste vliegtuig. Dit was, in verhouding, een zeer korte tijd voor een zo grote stap in onze vooruitgang. Een toestel dat kon vliegen, en wel met een snelheid van 51 km per uur.

Maar de wetenschap ging voort. In een vlugger tempo en met geweldige sprongen. Nog geen 50 jaar later doorbraken de vliegtuigen de geluidsmuur met een snelheid van meer dan 1300 km per uur. In die 50 jaar was de snelheid 25 maal vergroot.

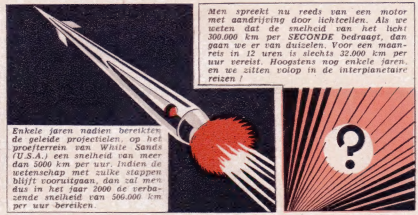

Enkele jaren nadien bereikten de geleide projectielen, op het proefterrein van White Sands (U.S.A.) een snelheid van meer dan 5000 km per uur. Indien de wetenschap met zulke stappen blijft voortuigaan, dan zal men dus in het jaar 2000 de verbazende snelheid van 506.000 km per uur bereiken.

Men spreekt nu reeds van een motor met aandrijving door lichtcellen. Als we weten dat de snelheid van het licht 300.000 km per SECONDE bedraagt, dan gaan we er van duizelen. Voor een maantrete in 12 uren is slechts 32.000 km per uur vereist. Hoogstens nog enkele jaren, en we zitten volop in de interplanetaire reizen!

Zo begint dan ons verhaal in de toekomst... In dit tijdperk bestaan er geen grenzen meer tussen de landen. Oorlog is al lang een onbekend woord geworden. De wereldbewoners hebben de handen in elkaar geslagen voor hun wetenschappelijke ontwikkeling en welvaart. De aarde wordt bestuurd door één president en door één wereldregering. Deze regering is gevestigd in de wereldstad Metropia, ergens op de evenaarslijn, in een streek die vroeger Belgisch-Kongo heette.

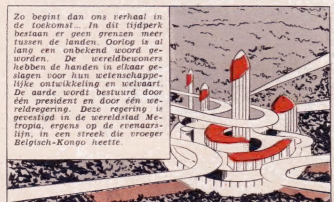

In de wereldstad Metropia zijn ook de gebouwen en het hoofdkwartier van de wereldpolitie, de z.g. Cosmopol. De chef van deze politie is kolonel Tom Nitro.

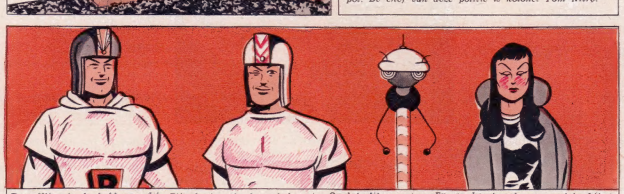

Tom Nitro is de held van dit verhaal. Het is een kerel als 'n boom. Trouwens, dit is voor een held vanzelfsprekend.

Zijn beste vriend en helper is Benny Hunt, de hoofdtechnicus van de Cosmopol.

Omdat dit een toekomstverhaal is, komen er vreemde apparaten in voor.

En er komt ook een meisje bij te pas. Zij heeft lange lokken en een korte naam : Ann.

En zo begint dan deze spannende geschiedenis...

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

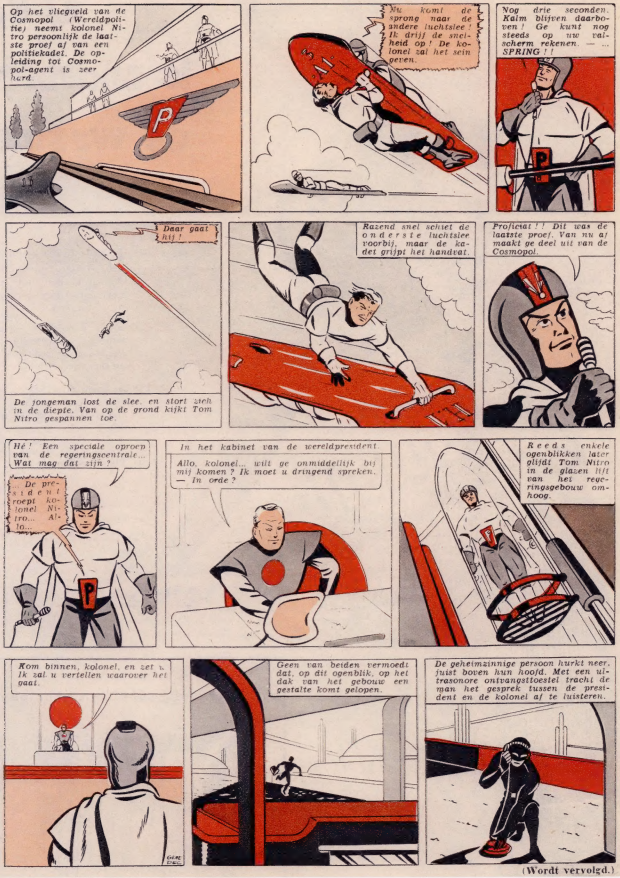
Op het vliegveld van de Cosmopol (Wereldpolitie) neemt kolonel Nitro persoonlijk de laatste proef af van een politiekadet. De opleiding tot Cosmopol-agent is zeer hard.
Nu komt de sprong naar de andere luchtsfeer! Ik drijf de snelheid op! De kolonel zal het zien gebeuren.
Nog drie seconden. Kalm blijven daarboven! Ge kunt nog steeds op uw valscherm rekenen. — ... SPRING!!
Daar gaat hij!
De jongeman lost de slee en stort zich in de diepte. Van op de grond kijkt Tom Nitro gespannen toe.
Razend snel schiet de onderste luchtsfeer voorbij, maar de kadet grijpt het handvat.
Proficiat!! Dit was de laatste proef. Van nu af maakt ge deel uit van de Cosmopol.
He! Een speciale oproep van de regeringscentrale... Wat mag dat zijn?
De president roept kolonel Nitro... Al-lo...
In het kabinet van de wereldpresident.
Allo, kolonel... wilt ge onmiddellijk bij mij komen? Ik moet u dringend spreken. — In orde?
Reeds enkele ogenblikken later glijdt Tom Nitro in de glazen lift van het regeringsgebouw omhoog.
Kom binnen, kolonel, en zet u. Ik zal u vertellen waarover het gaat.
Geen van beiden vermoedt dat, op dit ogenblik, op het dak van het gebouw een gestalte komt gelopen.
De geheimzinnige persoon hurkt neer, juist boven hun hoofd. Met een ultrasonore ontvangstoestel tracht de man het gesprek tussen de president en de kolonel af te luisteren.

(Wordt vervolgd.)

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

De zaak is dringend en zeer geheim, kolonel. Zoals u weet is professor Hojas en zijn helper, vóór enkele dagen, in alle stilzwijgendheid, naar de maan vertrokken.

Hun doel was het uranium houdend erts te vinden, ergens op de achterzijde van de maanbol. De aanwezigheid van dit erts werd door onze lange afstand geigermeter waargenomen.

Omdat het uranium stof zo'n ontzettende waarde heeft, is de zaak geheimgehouden. Daarbij komt dan ook, dat de opzoekingen op de maan zeer gevaarlijk zijn.

Juist! Tot nu toe was er nog niemand van ons op de achterzijde van de maan geland. De streek is nog helemaal onbekend voor die aardbewoners.

Inderdaad! Ik vrees het ergste. Tot vóór enkele uren is alle kontakt met het luchtschip plots verbroken. Kijk, ik kon de vlucht van de maanraket tot hier volgen...

PLOTS

Alarm! De noodlamp gloeit! Een indringer heeft de veiligheidsstraal rond het regeringsgebouw verbroken! We worden afgeluisterd!

... President roept regeringswacht... Kapitein, waar werd de alarmstraal verbroken?

Op het dak van gebouw A. Juist boven uw hoofd, president. Het is maar één persoon. Ik laat hem onverwijld aanhouden!...

Dank u, kapitein, maar kolonel Nitro zal het zaakje wel zelf opknappen.

Uitstekend. Ik ben al onderweg.

Langs hier geraak ik vlug en ongezien op het dak.

Een kerel met een luisterapparaat, en het zal zeker niet al te best werken, want de man heeft nog niet gehoord dat hij ontdekt is... of misschien weinst hij...

(Wordt vervolgd over 14 dagen!)

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

Goedemiddag, kerel. Mag ik weten wat ge hier doet ? Toch geen bronnen aan 't zoeken, zeker ?
Geen antwoord ? Vluchten zal niet gaan, man. Daar moet ge rap voor zijn, snapt ge ?
En doe uw masker maar af, dan kan ik uw gelaat eens bekijken.
'n Meisje !
Zeker 'n meisje. Ik ben Ann Hofas, en ik wil weten wat er met mijn vader gebeurd is. Waarom wordt de zaak zo geheim gehouden ?
Gij zijt de dochter van professor Hofas ? Aangenaam kennismaking. Ik ben Tom Nitro, van de Cosmopol. Ik was daarnet met de president over de zending van uw vader aan 't spreken.
Omdat de expeditie zoveel voor Metropia te betekenen heeft, mag er van de tocht niets uitlekken. Kom mee naar de president, ik denk wel dat hij een en ander zal vertellen.
LATER
Zoals ik dus vertelde, is uw vader op dit openblik op de maan. Om de een of andere reden kan hij geen radioberichten meer uitzenden. Daarom vertrekt Kolonel Nitro nu onmiddelijk, om te gaan zien wat er mag haperen. Indien u me volledige stilzwijgendheid verzekert, heb ik zelfs geen bezwaar, dat ge de kolonel vergezelt.
Dank u, kolonel. Sedert tien dagen heb ik niets meer van vader vernomen. Er is hem toch niets overkomen, hoop ik. Waar is hij naar toe ?
Ik vind het buitengewoon, president. Reken op mij. Ik trek vlug een ander kleedje aan, en over vijf minuten ben ik klaar.
Ik verwacht u in loods 2 B. In orde ?
LATER
Mijn raketschip, de « Silverhawk » is klaar voor de start. De maan verwacht ons. Ann.

(Wordt vervolgd.)

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

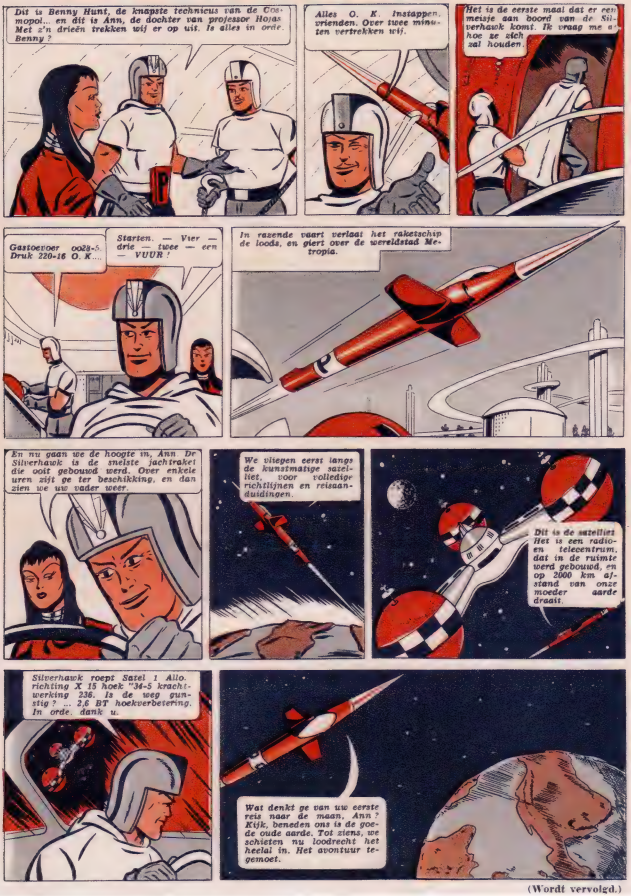
Dit is Benny Hunt, de knapste technicus van de Cosmopol... en dit is Ann, de dochter van professor Hojas. Met z'n drieën trekken wij er op uit. Is alles in orde, Benny?
Alles O. K. Instappen, vrienden. Over twee minuten vertrekken wij.
Het is de eerste maal dat er een meisje aan boord van de Silverhawk komt. Ik vraag me af hoe ze zich zal houden.
Gastoevoer 0028-5. Druk 220-16 O. K....
Starten. — Vier — drie — twee — een — VUUR!
In razende vaart verlaat het raketschip de loods, en giert over de wereldstad Metropia.
En nu gaan we de hoogte in, Ann. De Silverhawk is de snelste jachtraket die ooit gebouwd werd. Over enkele uren zijt ge ter beschikking, en dan zien we uw vader weer.
We vliegen eerst langs de kunstmatige satelliet, voor volledige richtlijnen en reisaanduidingen.
Dit is de satelliet. Het is een radio- en telecentrum, dat in de ruimte werd gebouwd, en op 2000 km afstand van onze moeder aarde draait.
Silverhawk roept Satel 1. Allo. richting X 15 hoek Y 34-5 krachtwerking 236. Is de weg gunstig? ... 2,6 BT hoekverbetering. In orde, dank u.
Wat denkt ge van uw eerste reis naar de maan, Ann? Kijk, beneden ons is de goede oude aarde. Tot siens, we schieten nu loodrecht het heelal in. Het avontuur tegemoet.

(Wordt vervolgd.)

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

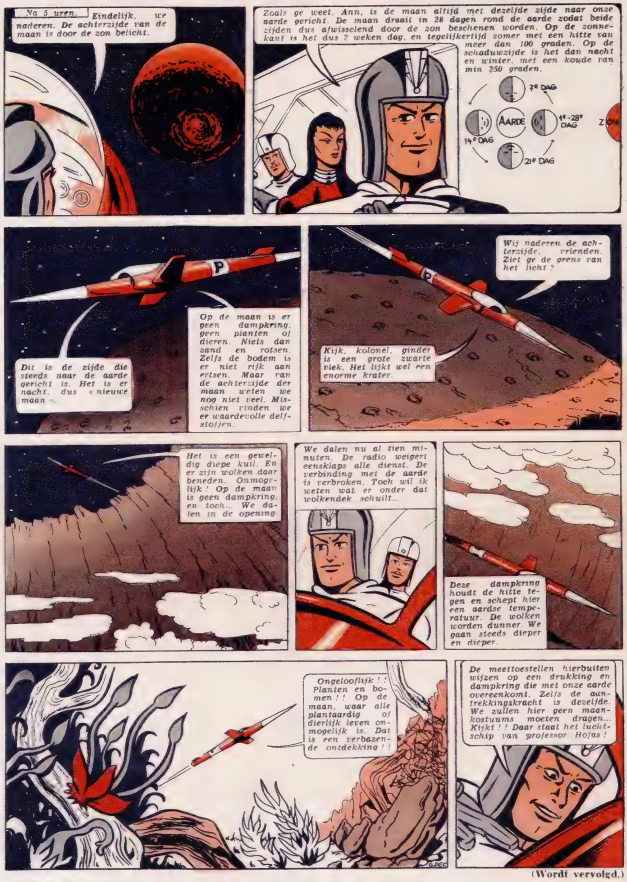
Na 5 uren. Eindelijk, we naderen. De achterzijde van de maan is door de zon belicht.
Zoals ge weet, Ann, is de maan altijd met dezelfde zijde naar onze aarde gericht. De maan draait in 28 dagen rond de aarde zodat beide zijden dus afwisselend door de zon beschenen worden. Op de zonnekant is het dus 2 weken dag, en tegelijkertijd zomer met een hitte van meer dan 100 graden. Op de schaduwzijde is het dan nacht en winter, met een koude van min 250 graden.
7e DAG
AARDE
14e DAG
21e DAG
1e-28e DAG
Dit is de zijde die steeds naar de aarde gericht is. Het is er nacht, dus «nieuwe maan».
Op de maan is er geen dampkring, geen planten of dieren. Niets dan zand en rotsen. Zelfs de bodem is er niet rijk aan ertsen. Maar van de achterzijde der maan weten we nog niet veel. Misschien vinden we er waardevolle delfstoffen.
Wij naderen de achterzijde, vrienden. Ziet ge de grens van het licht?
Kijk, kolonel, ginder is een grote zwarte vlek. Het lijkt wel een enorme krater.
Het is een geweldig diepe kuil. En er zijn wolken daar beneden. Onmogelijk! Op de maan is geen dampkring, en toch... We dalen in de opening.
We dalen nu al tien minuten. De radio weigert eenskaps alle dienst. De verbinding met de aarde is verbroken. Toch wil ik weten wat er onder dat wolkendek schuilt...
Deze dampkring houdt de hitte tegen en schept hier een aardse temperatuur. De wolken worden dunner. We gaan steeds dieper en dieper.
Ongelooflijk!! Planten en bomen!! Op de maan, waar alle plantaardig of dierlijk leven onmogelijk is. Dat is een verbazende ontdekking!
De meesttoestellen hierbuiten wijzen op een drukking en dampkring die met onze aarde overeenkomt. Zelfs de aantrekkingskracht is dezelfde. We zullen hier geen maanlzatzuums moeten dragen.. Kijkt!! Daar staat het luchtschip van professor Hofzo!
(Wordt vervolgd.)

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

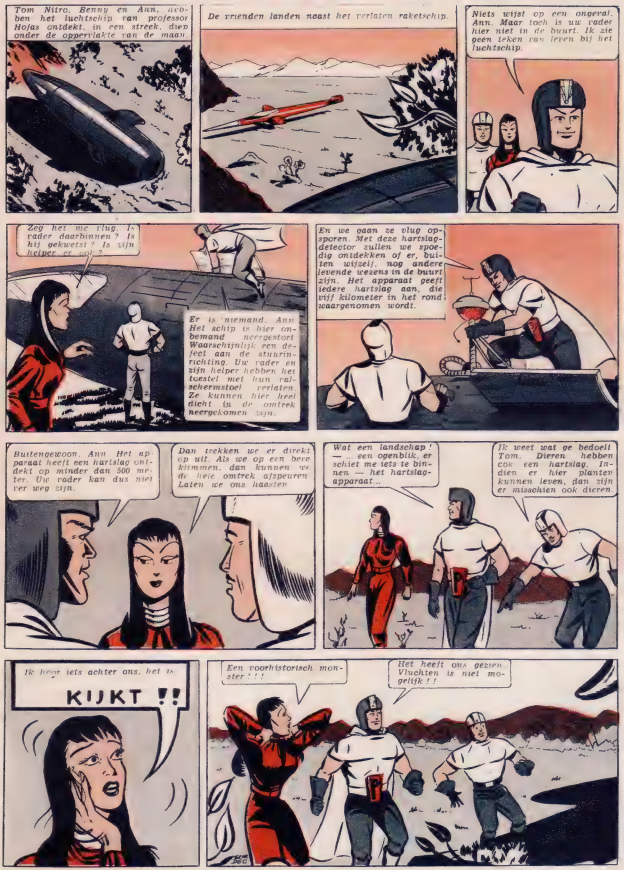
Tom Nitro, Benny en Ann, zijn met het luchtschip van professor Hofas ontdekt, in een streek, dicht onder de oppervlakte van de maan.
De vrienden landen naast het verlaten raketschip.
Niets wijst op een ongeval, Ann. Maar toch is uw vader hier niet in de buurt. Ik zie geen teken van leven bij het luchtschip.
Zeg het me vlug. Is vader daarbinnen? Is hij gekwetst? Is zijn helper er ook?
Er is niemand, Ann. Het schip is hier onbemand neergestort. Waarschijnlijk een defect aan de sturinrichting. Uw vader en zijn helper hebben het toestel met hun valschermstoel verlaten. Ze kunnen hier heel dicht in de omtrek neergekomen zijn.
En we gaan ze vlug opsporen. Met deze hartslagdetector zullen we spoedig ontdekken of er, buiten wijzelf, nog andere levende wezens in de buurt zijn. Het apparaat geeft iedere hartslag aan, die vijf kilometer in het rond waargenomen wordt.
Buitengewoon, Ann. Het apparaat heeft een hartslag ontdekt op minder dan 300 meter. Die vader kan dus niet ver weg zijn.
Dan trekken we er direkt op uit. Als we op een bree kommen, dan kunnen we de hele omtrek afspeuren. Laten we ons haasten.
Wat een landschap! — ... een openblik, er schiet me iets te binnen — het hartslagapparaat...
Ik weet wat ge bedoelt Tom. Dieren hebben ook een hartslag. Indien er hier planten kunnen leven, dan zijn er misschien ook dieren.
Ik hoor iets achter ons, het is...
KIJKT !!
Een voorhistorisch monster!!!
Het heeft ons gezien. Vluchten is niet mogelijk!!

(Wordt vervolgd.)

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

In een onbekende streek op de achterzijde van de maan, is het drietal op zoek naar professor Holan. Zij worden aangevallen door een voorhistorisch monster.
Vlucht! Het ondier aarzelt. Het is de eerste maal dat het mensen ziet.
Maar misschien denkt het wel, dat we een lekkere plantesoort zijn. Het monster nadert. Ik ga het verlammen met mijn A-straler.
Pas op, Tom. Het dier is te groot!

De blauwe stralen schieten tegen de reusachtige kop, maar het wapen heeft geen uitwerking.
Benny en ik zullen trachten het dier af te leiden. Ann! Loop dij naar ons raketschip en breng een mazi-stralenbrander. Haast u!!
Ik vlieg als de bliksem naar de Silverhawk. Gelukkig let het monster niet op mij.

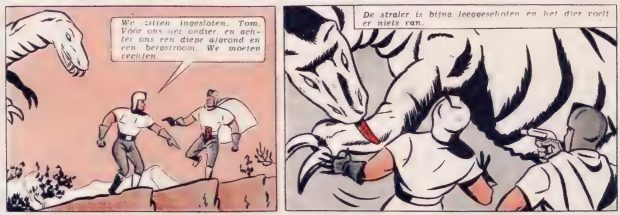
We zitten ingesloten, Tom. Voor ons niet onder, en achter ons een diepe afgrond en een bergstroom. We moeten vechten.
De straler is bijna leeggeschoten en het dier voelt er niets van.

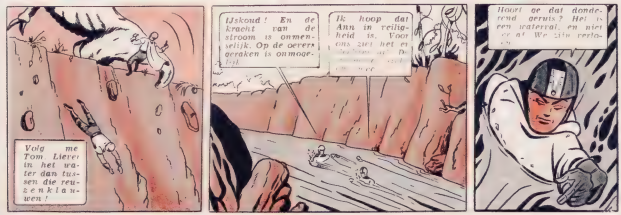
Volg me Tom. Lieve in het water dan tussen die reuzenkluwen!
IJskoud! En de kracht van de stroom is onmenselijk. Op de oevers geraken is onmogelijk.
Ik hoop dat Ann in veiligheid is. Voor ons ziet het er
Hoort ge dat donderend geluid? Het is een waterval, en niet ver af. We zijn verlo

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

Tom Nitro, de chef van de Wereldpolitie, is samen met z'n helper Benny Hunt en Ann, naar de maan vertrokken, op zoek naar Anna's vader, de professor Hofas. Op de achterzijde van de maan dalen ze in een diepe vallei. Daar vinden zij een streek met een dampkring, weelderige plantengroei en een aardse temperatuur. Onverwachts worden de reizigers aangevallen door een monsterachtig dier. Ann ontsnappen en vlucht naar het raketschip. De beide mannen moeten in een snelvliedende stroom springen.

De stroming wordt sterker en sterker. De waterval moet dichtbij in de buurt zijn, en dat betekent de dood. Onmogelijk om langs de steile oevers aan land te geraken.

Ik heb m'n pistool nog, Benny. Gelukkig zijn de A-stralen bestand tegen het water. Misschien kunnen we er toch iets mee uitrichten. Er is nog kans op redding, kerel!

Dat is een boomstam naar mijn hart. Even mikken en onze brug valt omlaag.

De stroming is reuzensterk. Maar toch geraken we er bovenop, Benny.

Oef, wat een hoogte. We hebben geboft.

Het was een fris bad, kolonel. Gelukkig zijn onze uniformen vochtwerend.

We zitten hier midden in de bergen. Het is als een aards landschap.

'n Vlag, Benny. Dat kan alleen de expeditie zijn. De mannen hebben de bergtoppen opgezocht omdat we ze zo het best zouden vinden. Er op af!

Wat een klimpartij! Dit is de laatste helling en we zijn er! Vlug, Benny, er komt weer een aardig diertje aan te pas!

Inderdaad, professor Hofas en zijn helper voeren een strijd op leven en dood met een monsterachtig gevaarte. Beide mannen, met verscheurde kleren en zonder wapens, trachten zich te verdedigen met puntige stokken.

Maar de strijd is ongelijk. Houd moed, schreeuwt Tom Nitro, terwijl hij komt aangestormd. Zal hij op tijd komen?

(Wordt vervolgd.)

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

Vliegensvlug, maar zorgvuldig, mikt de chef van de Cosmopol. Enkele ladingen van de A-stralen schieten naar het hoofd van het ondier, maar dan is het pistool ledig.

Het dier is niet gekwetst, maar verschrikt draait het zich om en vlucht de bergen in.

Professor Hofas, ik ben kolonel Nitro van de Cosmopol. De president van de aarde had me opdracht gegeven u op te zoeken.

Ik dank u voor uw tussenkomst, kolonel. U hebt ons het leven gered. M'n helper en ik hebben ons vallend raketschip met de springstoel moeten verlaten en we zijn hier neergekomen, zonder wapens of voedsel.

Gelukkig dat we hier in de valleien vielen. De temperatuur en de lucht is hier juist als op de aarde. We zijn hier duizend meters onder de maanoppervlakte. Misschien is ons luchtschip hier ook neergestort.

Zeker, professor. Het raketschip is hier niet ver vandaan, en uw eigen doehter wacht daar op u. We moesten haar alleen achter laten, maar ze is goed gewapend. Later we er spoedig naar toe gaan.

Langs de bergstroom kunnen we onmogelijk terugkeren. We moeten een andere weg vinden. We zullen het dal volgen tot aan het bos. Kom vrienden.

Een meteoorsteen deed ons luchtschip omlaag storten. De steen raakte niet eens ons toestel, en toch werd de sturinrichting helemaal buiten dienst gesteld, en moesten we vallen.

De enige weg is langs dit bos, en het krioelt er van monsterachtige vleermuizen. Bloedzuigers! Gelukkig slapen ze nu, overdag. Volgens hun lichaamsbouw moeten ze in staat zijn om in enkele tellen 'n mens leeg te zuigen. We moeten voortmaken.

Te laat!! Eensklaps verdwijnt de zon en valt de schaduw in het woud. De dieren ontwaken.

(Wordt vervolgd.)

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

Tom Nitro en Benny hebben professor Hofas en z'n helper gevonden. Om naar hun raket terug te keren, moeten de mannen langs een bos vol met slapende vleermuizen. De nacht valt en de reuzachtige bloedzuigers ontwaken. De mannen stormen vooruit en trachten de dieren met stokken op afstand te houden.

Maar de overmacht wordt te groot.

Vlug, mannen! Naar d'e kleine boompjes!!

Wat een slagveld! Hoe meer er vallen, hoe meer er bij komen. Het zijn net duivels. Pakt vast, zwartjassen!!

Hier zitten we voorlopig in veiligheid, vrienden. De dieren kunnen met hun reuzenvleugels niet tussen de stammen.

Maar we blijven hun gevangenen

Samen kunnen wij hier nooit vandaan. De vleermuizen blijven rond het bosje vliegen. Daarom ga ik er alleen vandoor, om wapens te halen. Het raketschip is niet ver meer af. Terwijl ge de dieren langs voren bezighoudt, ga ik trachten langs de achterkant te ontsnappen.

Met hun stokken gewapend stappen de drie mannen uit het bosje, en onmiddellijk komen de monsters aangevlogen. Intussen kan Tom Nitro ongemerkt vluchten.

Het lukt. En nu, als de bliksem naar het raketschip.

Maar een reuzachtige vleermuis heeft onze vriend van hoog in de lucht gevolgd, en valt hem onverwachts aan.

GRRRR

Geheel in de macht van het dier, maar met de handen rond de moordende snavel geklemd, wordt Nitro de hoogte ingetrokken. Is dit het einde?

(Wordt vervolgd.)

TOM NITRO op MAAN-ONDERZOEK

Eenskiaps doorboort een vernielingsstraal de vlerk van de vleermuis. Het monster laat zijn slachtoffer en Tom Nitro valt op de takken van een boom.
Wat een val! Maar liever wat blauwe plekken dan tussen de vleugels van die hiordzuiger
Het is Ann, de dochter van professor Hofas, die het prachtschot gelost heeft. Het meisje was alleen bij het raketschip achtergebleven, en had zich van een atoomgeweer voorzien.
Dank u, Ann. Ge hebt me het leven gered.
Het was een kleinigheid, Tom. Hier, neem het geweer. Je kunt beter schieten dan ik.
We moeten ons haasten, Ann. We hebben uw vader en zijn helper gevonden, maar ze worden door vleermuizen gevangen gehouden.
Is vader daar? Ik wil hem zien!
Niet zo rap. Wacht een ogenblikje tot ik het geweer vastgesnoerd heb.
Spoedig komen ze aan het bosje waarin de mannen zich verschanst hebben. Tepen het atoomgeweer hebben de vleermuizen geen schijn van een kans. De dieren worden gedood of vluchten weg. Ann valt in de armen van haar vader.
Vader!
Alles is in orde, kindje. Er kan ons nu niets meer gebeuren.
Dank u, kolonel Nitro, door u zijn we weer allemaal verenigd en kunnen we terug naar huis.
Naar huis? Ik denk dat de professor liefst verder gaat zoeken naar het uitstuimeltje. Dat was toch het doel van zijn maanreis.
Inderdaad, en eerst en vooral ga ik ons neergestort raketschip van naderbij onderzoeken. Ik vermoed...
... dat ik op het goede spoor ben. Buitengewoon, het apparaat bevestigt mijn vermoedens. Er zijn radioactieve deeltjes op het metaal
Kolonel, m'n luchtschip is buiten gebruik. Ik doe beroep op het uwe. Ik weet nu waar ik het erts kan vinden. Laten we direkt vertrekken.

(Wordt vervolgd.)

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

Professor Hofas en zijn helper zijn naar de maan vertrokken op zoek naar uraniumhoudende erts-en. Wanneer hun radioverbinding met de aarde onderbroken wordt, krijgt kolonel Nitro opdracht de maanexpeditie op te zoeken. Ann, de dochter van de professor, gaat mee. Na veel avonturen worden de mannen van de expeditie gevonden, en de terugtocht wordt aangevangen.

Tot ziens, maantje. In deze vruchtbare streek, diep verborgen onder de maankorst, komen we zeker terug.

De Silverhawk, het raketschip van Nitro, stijgt door het volkendek heen. De lucht wordt steeds dunner en weldra houdt de dampkring op. Ze zijn nu terug aan de maanoppervlakte.

Als mijn berekeningen juist zijn, dan is hier ongeveer de plaats waar we uit ons ruimteschip gesprongen zijn. Een meteoor gierde rakelings langs ons heen en maakte de stuurinrichting onklaar. Kunnen we hier even blijven rondvliegen, kolonel?

Zeker, professor. Ik stijg iets hoger en dan gaan we zweven. Ge stelt waarschijnlijk veel belang in de meteoorsteen?

Inderdaad, kolonel. En ik vermoed dat de steen een cirkelvormige baan rond de maan beschrijft.

En de radioactieve stofdeeltjes die op de buitenzijde van m'n vernield luchtschip kleefden, wijzen er op dat de meteoorsteen veel uranium bevat. Indien de steen, na de ontmoeting met mijn luchtschip, zijn tocht rond de maan ongewijzigd heeft voortgezet, dan moet hij ons op deze plaats voorbijschieten.

Een botsing zou een onmiddellijke dood betekenen, professor. We zullen, om alle zekerheid, nog enkele kilometers stijgen.

Kijkt. Ginder ver. Recht boven ons. Een regen van luchtsteentjes.

Door hun snelheid zijn ze het grootste gevaar voor de ruimtereizigers. Een steentje ter grootte van een erwt kan een stalen plaat van 3 cm doorboren. Een enkel gaatje in een luchtschip is fataal.

De steentjesregen, boven het raketschip, komt met een ontsettende snelheid omlaag gedonderd. De oppervlakte van de neerslag is zo groot dat het niet mogelijk is om tijdig uit de gevaarlijke zone te geraken. Nog enkele seconden en de steentjes gaan het raketschip bereiken.

(Wordt vervolgd.)

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

DUIKEN!! OP VOLLE KRACHT OMLAAG! HOUDT U VAST, VRIENDEN!
Sneller duiken dan het vallen van die steentjes is onmogelijk.
De steentjesregen heeft ons nog niet bereikt. Binnen enkele seconden komt hij. Ik hoop dat de Silverhawk standhoudt.
Door de razende duikvlucht wordt de kracht van de neerslag der stenen veel kleiner.
Zeker. Theoretisch wordt de snelheid van de vallende stukjes verminderd met de snelheid van het raketschip.
Nu zitten we er veilig in. De slagen zijn geweldig, maar de pantserplaten en het glas houden stand.
Het raketschip blijft omlaag gieren in een helse vaart. Vertragen zou de dood betekenen.
De steentjesregen nadert meer en meer de oppervlakte van de maan, en de Silverhawk duikt mee. De stukjes slaan diepe kuilen in het maanlandschap.
Heel langzaam tracht kolonel Nitro te remmen, maar hoe meer het luchtschip vertraagt hoe krachtiger de steentjes tegen de pantserplaat botsen. De grond nadert ijzingwekkend snel. Remmen, grom! Nitro, we moeten terug omlaag, of we vliegen te pletter. Hij klemt de tanden opeen en haalt de stuurstang achteruit.
RRRRRRR
Geluk!? Het raketschip is heel gebleven! Maar de steentjesregen is verminderd, want anders waren we doorzeefd.
Oef, vrienden! Dat was op het randje af. En nu, als de bliksem, terug de hoogte in.
De ruimtereizigers heradem en. De dood is hun van heel dicht voorbijgegaan. In hun vreugde vergeten de mannen 'n openblik op het radarscherm te zien. Een meteoor komt ver achter hen aangesuisd en gaat over enkele seconden met de Silverhawk in botsing komen...

(Wordt vervolgd.)

TOM NITRO OP MAAN-ONDERZOEK

Plots zien de ruimtereizigers de meteoor, die als een wervelwind op hen komt aangestormd.

'N METEOOR!

Onze gelukkige ontsnapping aan de steentjes, heeft enkele seconden mijn aandacht afgeleid. Een goed piloot mag geen ogenblik de koers uit het oog verliezen.

Als een kanonbal duikt het raketschip, en de meteoor schiet op enkele meters voorbij.

GELUKT!

Hij is het, kolonel!! Het is de uraniummeteoor. Hij mag ons niet ontsnappen. Kunje hem achterhalen, kolonel?

Gemakkelijk, professor. De meteoor heeft geen grote snelheid, maar het kan een gevaarlijk spelletje worden. De steen is gloeiend, en de kleinste botsing is noodlottig voor ons.

Ik tracht hem langs achter te benaderen.

Buitengewoon, kolonel. De meteoorsteen is nu juist onder het raketschip. De steen heeft een onbeschrijfelijke waarde voor ons. Hij bevat vele kilogrammen uranium. Hoe zouden we de meteoor aan boord kunnenkrijgen, kolonel?

Op dat ogenblik drukt Nitro een schakelaar omlaag en een kleverige, doorschijnende massa spuit van onder het raketschip de ruimte in.

Ziet ge die plastische brei, professor? Het is het nieuwste geheime wapen om vijandige raketten op te vangen.

De kleverige draden omwinden de meteoorsteen, zoals een spin een gevangen vlieg omwindt. Dan drukt Nitro op een knop en de soepele massa begint te verstijven.

De meteoorsteen zit nu vast in een staalhard, doorschijnend net. Zonder zijn snelheid te verminderen, zet de raketjager zijn reis naar de aarde voort. Het uraniumerts is gevonden en het doel van de expeditie werd bereikt.

Het is gelukt, professor

Weldra landt het luchtschip met zijn kostbare lading op de vliegbasis van de wereldstad Metropia. Een groot avontuur is voorbij.

EINDE

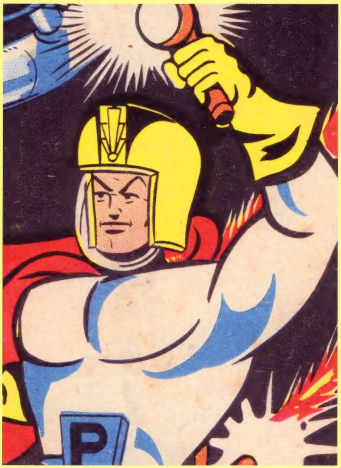
P